

ביצה לט: (משנה) עד מ: (סוף מסכת)

ביאורים

בשר שנתעלם מן העין: בשר כשר שהושאר זמן מה מבלי שראוהו. לדעת רב אסור לאכול בשר שנתעלם מן העין, אם לא היה סימן ברור שאכן זה הוא הבשר שהושאר. סיבת האיסור היא, לפי שחוששים שמא הבשר הוחלף בבשר נבלה.

מח' זו אינה מקבילה בהכרח למח' בעניין חיוב נזקים שקרו לחפץ שהופקד.

פירות שהופקדו - מהו תחומם

שמואל: כתחום הבעלים.

רב: כתחום המחזיק.

משנה

פירות שנמצאים מחוץ לתחום של בעליהם:

אין להזיזם ממקומם (אלא אם הבעלים עירב עירוב תחומין)

אורחים שבאו מחוץ לתחום:

סתם כן: אסור להם לקחת אוכל לביתם, זיכה את האוכל לפני יו"ט: מותר להם לקחת את האוכל.

כיצד רב (הסובר שהתחום הוא לפי המחזיק) מסתדר עם המשנה

מדוע התחום נקבע לפי הבעלים (ולא לפי המחזיק): מדובר כשייחדו לפירות מקום מיוחד, (ולכן הולכים לפי הבעלים)

מדוע כשיזכה - התחום נקבע לפי הבעלים (האורחים) ולא לפי המחזיק?
 1. כשיזכה ע"י אחר - נחשב כמי שייחד לאוכל מקום.
 2. כשיזכה - הוציא אותם מרשותו לרשותם.

ברייתא

הגדרת סוגי הבהמות:

ת"ק:

בהמות מדבר: לנות בעיר רק בימות הגשמים.
בהמות בית: לנות בעיר כל יום.

רבי:

בהמות מדבר: לא נכנסות אף פעם לעיר.
בהמות בית: לנות בעיר (אפילו אם זה רק לתקופה)

משנה

השקיית ושחיטת בהמות

בהמות מדבר (הלנות באחו): אסור (מדין מוקצה)

בהמות בית (הלנות בעיר): מותר.

תירוצים

- א: רבי סובר מוקצה צר, אבל בהמות מדבר הם כגורגורות וצימוקים, בהם יש מוקצה לפי כולם.
- ב: רבי עצמו סובר מוקצה רחב, במקום האחר הוא הסביר את דעת ר' שמעון ולא את דעתו שלו.
- ג: רבי עצמו סובר מוקצה צר, ובברייתא שלפנינו קבע את ההגדרה לפי השיטה שיש מוקצה רחב.

קושיה:

משמע מכאן שלרבי איסור מוקצה הוא רחב (כר' יהודה), אך במקום אחר הוא פסק שאיסור מוקצה הוא צר (כר' שמעון)!